

Martin
Kadivec

V neverjetno drobne cvetove se odpira njena duša
sredi atomske njive,
zrak okrog nje je nadevan z ajdovim medom.

*

V listnati dobravi skozi podrast
se črni ptič z rumenim kljunom
prebija v atomski čas.

*

Vem, oče, zemlja vse posrka vase.
Le to mi ni jasno,
kdo izsesal bo tvojo jedko misel.

*

Odhaja in se več ne vrača —
zrelo sadje, senca ptičjega leta nad dobravo,
sled stopal, obrnjenih od doma.

Nekateri imajo tako lepo urejene urejene misli,
nekateri imajo tako lepo urejene neurejene misli,
nekateri imajo tako lepo neurejene urejene misli,
jaz imam, ej, tako lepo neurejene neurejene misli

*

Bezeg na groblji se je iztisnil v vonj,
ptič nad dobrovo se izvil v pojoči živec;
človek se začne pri glavi,
človek se konča pri glavi.

*

Kotanjasti sneg pod smrekovim zrakom
z iglicami ves je razrezan na like:
njiva vsakega samotarjevega dne
prehojena je od nevaobljenih vtisov.

*

Skrehnjene vrhovi, zlomljene veje,
zadragnjene peruti;
strte trave, zadavljeni veter —
skrhani glas notrine.

*

Praluč v očesu gozda
umira,
zeleni živec mu je presekala
avtostrada.

*

Neizmerno znam biti zvest:
naši besedi, prijateljem, zimzeleni smreki;
včasih sicer zaniham kot orehova veja v vetru,
a se vselej povrnem k deblu svojega drevesa.